

Llegir ensenya

Llegir ensenya moltes coses, sí senyor: llegir premsa i llegir llibres fa pensar. Com ara aquest setmanari mateix on, en una llarga entrevista, un escriptor afirma: “No puc ser un escriptor normal. I menys essent un escriptor valencià en llengua catalana, que som uns pàries de la literatura.” Uns pàries, pense jo, potser uns pobres pàries, però almenys els escriptors valencians en llengua catalana som més nombrosos que mai (més, possiblement, que els escriptors valencians en llengua castellana, i de qualitat mitjana almenys equivalent, qui sap si superior), publiquem i venem més llibres que en cap altre moment de la història contemporània. Després, l'autor entrevistat –que d'altra banda és un prosista excel·lent, molt bon narrador– afirma encara: “Els qui escrivim del Llobregat cap avall estem completament deslligats de la resta de la nostra cultura, estem abandonats.” Deu voler dir que els escriptors valencians no som ningú del Llobregat (o de l'Ebre) cap amunt, que allà dalt no ens fan cas, no ens publiquen, no ens llegeixen, i potser ni tan sols ens coneixen, si és cert que, tal com conclou l'entrevistat, “ací, fem una literatura en catacumbes”. Jo tenia entès, per experiència pròpia i per l'observació del panorama, que justament els últims deu o vint anys els escriptors valencians teníem més presència que mai de l'Ebre (o del Llobregat) cap al nord, que en aquelles terres ingrates ens llegien més que mai, que almenys vuit o deu noms (posem que siguen Ferran Torrent, Isabel-Clara Simó, Josep Piera, Manuel Baixauli, Enric Sòria, Martí Domínguez, Vicent Alonso, i tres o quatre més), que no són pocs en qualsevol literatura, són ben presents, llegits i respectats per allà dalt. Bastant més llegits, ai dolor, en alguns casos, que al nostre propi territori, casa o país. Dit d'una altra manera, i resumint: mai, però mai de mai, tants autors valencians no havíem tingut tanta presència com ara tenim en el conjunt de la literatura i de la producció editorial en llengua catalana. I jo, ignorant que pensava això, he sabut, llegint aquest setmanari, que som uns pàries de la literatura, abandonats, escrivint en les catacumbes. Notícia patriòtica, supose: in-

Joan Francesc Mira

formació que ens il·lumina el futur i ens anima en els esforços del present.

El mateix dia, a la pàgina 421 d'un llibre que en té més de 500, un conegut professor de dret polític, entre altres impropis potser inspirats pel

profeta Jeremies, fa referència a “una intel·lectualitat –la nostra– tradicional i alegre buidada en el funcionariat, oxidada i inservible víctima de la metastasi irreversible que provoca la institució de la subvenció a treballs rutinaris”. L'Apocalipsi valenciana no s'acosta: ja ha arribat. No sé si qui ha escrit aquelles ratlles es considera membre d'aquesta mateixa intel·lectualitat, o si també en formen part els prop de trenta autors que omplen el volum *Vida amunt i nacions amunt. Pensant el País Valencià en temps de globalització*, que ha publicat fa poc la Universitat de València. Ràpidament em ve al cap una dotzena de noms (i pensant-hi una mica en recordaria molts més) del gremi intel·lectual valencià, que em costaria molt considerar com a víctimes inservibles i oxidades de la metastasi en qüestió. Malediccions bíbliques, metrallaments verbals, lamentacions, que tindrien més consistència acompanyades d'una llista de noms: Piera i Torrent serien uns pàries abandonats en la catacumba, Lapiedra i Alfaro serien víctimes oxidades, etc. Gràcies que també hi ha intel·lectuals no rovellats ni víctimes de la metastasi. Per exemple l'autor –un altre, en el mateix volum– d'afirmacions tan contundents com aquestes: que el “valencianisme democràtic” ha tingut un gran èxit electoral (entenen per “valencianisme democràtic” el que practiquen el PSOE i el PP, i això seriosament, sense ironia), o que “el pitjor de la vida política valenciana des de la transició prové del seu vessant nacionalista” (on la maldat del vessant *nacionalista* s'aplica igual al “blaverisme i el catalanisme més extrems”, simètricament culpables de la violència verbal i física que embrutà els anys de la transició... i els següents). Valga'm Déu: tots igualment culpables del “pitjor de la vida política”, qui sap si Acció Cultural és tan culpable com les bandes del GAV, “catalanistes” i “blavers” igualment antidemocràtics, i jo ni m'ho pensava ni ho sabia. Llegir, estimats lectors, ensenya molt. Moltíssim. Continuarem aprenent.

“Gràcies que també hi ha intel·lectuals no rovellats ni víctimes de la metastasi. Per exemple, l'autor d'afirmacions tan contundents com aquestes: que el ‘valencianisme democràtic’ ha tingut un gran èxit electoral (entenen per ‘valencianisme democràtic’ el que practiquen el PSOE i el PP, i això seriosament, sense ironia), o que ‘el pitjor de la vida política valenciana des de la transició prové del seu vessant nacionalista’”